

I. scéna

Pokoj. Ve středu stojí stůl a židle. Rozhovor chlapce s jeho matkou.

MÁMA: Bártku, udělala jsem ti sendvič. Prosím, jez.

Petr: Se sýrem? Nechci, já nemám rád sýr.

MATKA: Kdybys věděl, jak mnoho dětí na světě hladoví, určitě bys neohrnoval nos nad jídlem.

Petr: Mami, prosím Tě, nevyprávěj báchorky!

MÁMA: Ach, můj synu, můj synu! Ještě nevíš nic o životě. Pokud nechceš jíst, tak ti to zabalím do školy. Dám ti také kousek buchty, kterou jsem včera upekla. Nabídni kamarádům.

Petr: Nebudu nosit další zátěž. Ať si přinesou jídlo sami.

Chlapec běží ze scény, a pak odchází matka.

scéna II.

Na podlaze sedí tři špatně oblečení kluci. Jsou bez bot. Jeden z nich spí a dva mluví tiše. Petr vstupuje na scénu s batohem na ramenu.

Petr (*pro sebe*) : Kde to jsem? Zabloudil jsem? Co jsem udělal špatně? Co se stalo s mou školou? (*otáčí se směrem k chlapcům*) Ahoj, hledám svou třídu. 4.C.

CHLAPEC 1: Ahoj, já jsem Mao, a toto jsou mí bratři (*chlapci si potřásají rukama*) . Nevím, co máš na mysli? Co je to třída ... a jak to bylo pak?

Petr: 4.C. Co o tom víš? Nechodíš do školy?

CHLAPEC 1: Ne, nikdo z nás nechodí.

Petr: To se máte skvěle – pořád prázdniny!

CHLAPEC 2: Prázdniny?

Petr: Kluci, co se děje? Kde to jsem?

CHLAPEC 1: V Číně.

Petr: Kde? To je nemožné! Musím zavolat, kde je telefon? *Chlapci se smíchem prohýbají.*

Petr (*chodí tam a zpět*) : Musím popřemýšlet, ale nejdříve možná něco snězme. Jsem velmi hladový. *Chlapci sklopí hlavu.*

CHLAPEC 2: Je nám líto, ale nemáme co ti nabídnout k jídlu. Sami jsme už několik dnů hladoví.

Petr: Jak to pár dní? Proč nejdete domů?

CHLAPEC 1: Žijeme tady.
Petr otevře ústa v úžasu a nevěřícně vrtí hlavou.

Petr: Na ulici? Nemůžete žít na ulici!

CHLAPEC 2: Možná. Ale ne jen my tak žijeme. Podívej se (*ukazuje rukou kamsi do dálky*), tam sedí

chlapec, který nemá nohy. Žebra o jídlo.

Petr: co se mu stalo? Má to od narození?

CHLAPEC 1: Ne ... Vidím, že nic nechápeš. Dovol mi, abych ti to vysvětlil. No, to se u nás stává, že pečovatelé, a někdy dokonce i rodiče sami zmrzačí dítě, aby tímto způsobem získali peníze na přežití.

Petr- rukama si zakrývá tvář. Po chvíli se ptá:

Petr: Nemůže vám nikdo pomoci?

CHLAPEC 2: Existuje mnoho lidí - dospělí i děti - kteří nám pomáhají a pamatují na nás.

CHLAPEC 3: Ale to, co pro nás udělal před mnoha a mnoha lety francouzský biskup, je skutečně pozoruhodné ... Ten se vlastně o nás, čínské děti, postaral jako první. A od toho okamžiku všechno začalo.

Petr: Co začalo? Co je to za biskupa? O čem to mluvíš?

CHLAPEC 1: Brzy budeš vědět. Nyní musíme jít. Ale nezapomeň na nás. Chlapci vstávají a odcházejí.

Petr: Počkejte!

scéna III.

Petr chodí po jevišti. V této chvíli v rohu sedí holka a má na bocích uvázaný barevný šátek, ve kterém má malé dítě (panenku).

Petr: To je vedro! (zpozoruje dívku a jde k ní) Kde jsi se tu vzala? Proč pláčeš? Prosím, přestaň. Mé jméno je Petr.

Dívka utírá slzy a usmívá se. Mírně rozpačitá sklání hlavu.

Bakhit: A já jsem Bakhita.

Petr: Proč se přede mnou stydíš?

Bakhit: Protože jsi kluk, a já jsem holka.

Petr: Ty jsi ještě dítě!

Bakhit: Ne, u nás čas běží rychleji. Jsme manželkami a matkami už ve dvanácti letech.

Petr: To kvůli tomu jsi tak smutná?

Bakhit: Mám obavy o situaci své země. Víš, já pocházím z jižního Súdánu, který je ve stavu neustálých válek se severní částí. Viděla jsem smrt svých rodičů a bratrů. Přežila jsem únos mladších sester, které byly prodané jako otrokyně. Zůstala jsem jen se svou nejmladší sestrou, a ona trpí podvýživou. Je nám opravdu velmi těžko.

Petr: Já tomu nemůžu uvěřit! Myslel jsem, že takové věci se stávají jen v nejhorších filmech. Žijeme přece ve XXI. století.

Chlapec přichází doprostředka jeviště. V tu chvíli dívka odchází.

Petr: Bože, proč nejsem starší? Ano, rád bych jí pomohl. Musí být nějaký způsob!
Otočí se, ale dívka není.

IV. scéna

Petr: Bakhito, kde jsi?

Na scénu přichází chlapec v roztrhané košili a bez bot. V ruce drží hůl a pytel.

JUAN: Koho voláš?

Petr: Mám podezření, že už jí nenajdu, pravděpodobně proto, že jsem zase někde jinde.

JUAN: Jsi v Ekvádoru, a mé jméno je Juan. Máš něco na prodej?

Petr: Ne.

JUAN: Pracuješ na banánových plantážích?

Petr: ...?

JUAN: Možná čistíš boty?

Petr: Proč bych měl to všechno dělat?

JUAN: Ale přece je třeba z něčeho žít. Pokud nepracuješ, tak co děláš?

Petr: Chodím do školy.

JUAN: Oh, máš štěstí! Jistě máš bohaté rodiče? U nás do školy chodí pouze děti z bohatých rodin.

Petr: To není možné! A u nás v Česku, všechny děti chodí do školy a nemusí pracovat.

JUAN: Jsi z Česka? Jsem tak šťastný. Tolik z tvých českých vrstevníků nám pomáhá. Pozdravuj je ode mě! Ale teď musím jít do práce. Ahoj!

Chlapec vyběhne.

Petr: Počkej! Neřekl jsi mi, jak vám české děti pomáhají.

V. scéna

Petr sedí se zkříženýma nohama na jevišti, sejme tašku z ramen. Přijde k němu malý chlapec. Ten má na sobě šortky a moc velké tričko.

Petr: Ahoj. Kdo jsi?

CHLAPEC: Warimumu. Bydlím v Papui-Nové Guineji.

Petr: Ty také nechodíš do školy a musíš pracovat, a jsi nemocný z podvýživy? Já jsem ani nevěděl, že jsou na světě takovéto děti. Nikdy předtím jsem na vás nemyslel.

CHLAPEC: Je to pravda, je to pro nás těžké, ale nejsme sami. Jsou s námi misionáři, kteří nám nejen něco říkají o Pánu Ježíši, ale stavějí pro nás i školy, nemocnice a jídelny s kuchyněmi. Podporují nás také děti z celého světa.

Petr: Poslyš, možná ty něco víš o tom biskupovi ... Pravděpodobně z Francie, který udělal hodně dobra i pro děti v nouzi. Jeden chlapec mi o něm vyprávěl s takovým nadšením...

CHLAPEC: Jasně, že vím. To je biskup Charles de Forbin-Janson. On žil v devatenáctém století. Dojal ho osud čínských dětí umírajících bez křtu v ulicích, a proto se rozhodl je zachránit. Ale věděl, že sám není schopen toho moc udělat, a tak požádal o pomoc děti, jako jsi

ty.

Petr: Opravdu?

CHLAPEC: Ano, tímto způsobem vytvořili sdružení s názvem Dílo svatého dětství, které se později stalo Papežským misijním dílem dětí. Ani si nedovedeš představit, kolik dobra za téměř 160 let křesťanské děti z různých částí světa udělaly pro své kamarády z misijních zemí.

Petr: Papežské misijní dílo dětí ... co ono dělá? Jakým způsobem vám pomáhá?

CHLAPEC: Děti, které patří do tohoto díla, se za nás každodenně modlí. Obětují za nás, na naše úmysly, své radosti, starosti a malá utrpení. Zřikají se také svého potěšení, jako je zmrzlina, sladkosti, jít do kina, a tak ušetřené peníze posílají nám.

Petr: Něco takového! A odkud ty to všechno víš?

CHLAPEC: Od našeho misionáře. Často nám o tom vypráví.

Petr: A české děti? Odkud vědí o vašich problémech? Já jsem o tom nic neslyšel.

CHLAPEC (*s úsměvem*): Některé děti se dozvěděly od své katechetky, jiné od misionářů a některé zase z internetu. Některé dokonce z časopisu Tarzicius nebo Duha.

Petr: I já bych se chtěl připojit k těmto dětem.

Scéna VI.

Na scénu přicházejí všechny děti, které se zúčastnily představení. Přicházejí k Petrovi.

Dívka: Je to jednoduché, Petře. Ujišťuji tě, že když začneš pomáhat druhým, budeš mít velkou radost, a my ti budeme za všechno moc vděční.

Scéna VII.

Děti ustupují do místnosti. Petr sedí uprostřed. Po chvíli přichází jeho matka. Chlapec vstává a běží ji obejmout.

MÁMA: Petře, co se stalo? Proč ses probudil tak brzy?

Petr: Mami, já už si nikdy nebudu stěžovat na jídlo. Rád také vezmu do školy i svačinku a rozdělím se s ostatními dětmi. Nakonec mi to došlo, že na světě jsou děti, které umírají hladem, oni musí pracovat, nemají domov ani rodiče, nebo jsou vykořisťované a ...

MATKA: Prosím, řekni mi o všem ...

Petr: Mami, slyšela jsi o Papežském misijním díle dětí?

MATKA: Ano. Jedna řeholní sestra z naší farnosti vede Misijní klubíčko. Jsou tam děti, které se podílejí na misijní spolupráci. Pomáhají svým potřebným vrstevníkům z celého světa.

Petr: Chci tam patřit a pomáhat mým přátelům: klukům z Asie, Bakhité z Afriky, Juanovi z Jižní Ameriky a Warimumu z Oceánie. Slíbil jsem, že na ně budu pamatovat.

MÁMA: Jsem velmi šťastná.

Máma políbí kluka na čelo a usměje se na něj. Během této doby k němu přicházejí děti, všichni se vezmou za ruce a zpívají národní hymnu Papežského misijního díla dětí.